

CIARA GERAGHTY

Uit het
dagboek van
Grace

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Het weer is omgeslagen. Het is nog steeds warm, maar nu waait er een wind die je rok omhoog laat wapperen en de glazen op de tafel doet rinkelen. Naarmate de dag verstrijkt, wordt de hitte drukkend. Vandaag is zelfs de wind heet. Net als zo'n luchtgordijn in winkels. Later valt de regen in dikke stralen recht naar beneden.

Het is halfvier 's middags.

We gaan met z'n vieren naar de bar die we al snel na onze aankomst hebben gekozen als stamkroeg. Binnen is het donker en het ruikt er naar het gedroogde vlees dat aan haken boven de toog hangt. We nemen ons bier en een schaalje olijven mee naar buiten en gaan in het kleine beetje schaduw zitten onder het zieltoegende, uitgezakte zonnescerm. We drinken te veel bier, het ene glas na het andere, en krijgen er al snel genoeg van elke keer naar de bar te moeten lopen. We gaan over op flessen witte wijn, die we met ijs uit hoge glazen drinken. Etenstijd komt en gaat. We stellen ons tevreden met noten en smakeloze chips die we oppeppen met zout.

Sluittingstijd verloopt gemoedelijk. De barman, klein en zwijgzaam, komt naar buiten, sluit af en knikt naar ons voor hij wegloopt. Hij fluit een deuntje dat ik niet ken.

We lopen langs het strand terug naar het appartement. De wind stuwt het water op tot schuimkoppen en golven slaan op het mosterdgele zand. We zingen liedjes en hangen tegen elkaar aan. Ons gelach gaat verloren in het gebulder van de oceaan. De

zee is een wild dier dat me uitdaagt. Ik ben verhit en ik weet dat het water koud zal zijn. Ik heb mijn jurk al over mijn hoofd getrokken en op het zand gegooid voor iemand in de gaten heeft dat ik weg ben. Ik schop mijn sandalen uit en ren naar het witte licht van de golven. Achter me hoor ik ze roepen, maar ik schater het uit en met de wind om mijn oren lijken hun stemmen van ver te komen, als echo's. Als ik bij het water ben, laat ik het over mijn voeten stromen, mijn armen uitgestrekt. Voordat de eerste golf van de branding er is, komt het al tot mijn dijen. Voor me zie ik de schuimkoppen. Een donkere muur. Ik voel het water aan me trekken en word meegezogen naar een plek waar ik niet meer kan staan. Het strand lijkt ineens heel ver weg. Ik zie de anderen niet meer. Mijn geschreeuw verdrinkt in het gebrul van het water.

Ik zwem naar de kust, maar word snel moe en kom geen meter vooruit. Ik raak in paniek en doe mijn mond open, waardoor die volloopt met zeewater. Ik hoest en moet kokhalzen door de smaak van het zout.

Onder water is het moeilijk te bepalen wat boven en onder is.

Dan voel ik armen om me heen die me naar boven duwen. Ik kom weer boven en haal adem alsof het de eerste keer is.

'Het is oké. Het komt goed. Ik heb je.' De stem van Patrick klinkt heel dichtbij en ik steek mijn beide handen uit.

'Die kant op,' zegt hij. 'Je moet die kant op zwemmen. Zo hard als je kunt.'

Ik hoor de woorden, maar kan hem in deze natte duisternis niet zien. Zijn handen onder mijn armen geven me een veilig gevoel. Zijn ademhaling is onregelmatig. Ik buig mijn hoofd en zet me af, schop met gestrekte benen.

Ik herinner me niet dat zijn handen verdwijnen. Ik ben er bijna en zie twee vage silhouetten op het strand. Een golf tilt me op en spuugt me uit op het strand, waar ik hijgend en hoestend blijf liggen. Warme handen op mijn lijf. Er huilt iemand. Langzaam til ik mijn hoofd op.

Naast me zie ik de rode linnen schoenen. De veters zijn gestrikt.

‘Waar is hij?’ vraag ik met een stem die alleen nog kan fluisteren. Moeizaam sta ik op.

‘Net was hij er nog. Vlak naast je. Ik zag zijn hand. Net nog.’ Met z’n drieën lopen we de zee in, maar de hoge golven, sterker nu, dringen ons terug. We schreeuwen tot we geen stem meer overhebben.

‘Stil eens,’ roep ik tegen hen. ‘Luister.’ Gespannen luisteren we naar de zee en alle drie houden we onze adem in.

In de dieper wordende duisternis rijst en daalt het witte water van de branding als een geest. Verder weg wordt de zee inktzwart tot aan de horizon, stil als een graf.

1

MAART 2005

Het begon allemaal met een fles Bailey's die een jaar over datum was, maar waarvan ik toch heb gedronken.

Zoals dat met slechte ideeën gaat, leek het indertijd een goed idee. Nu kon ik alleen met veel pijn mijn ogen open krijgen en wist ik niet waar ik was. Ik vermoedde dat het een flat was. Ik hoorde boven en onder me stemmen, maar het kan ook de kater zijn geweest die me parten speelde. Ik lag op mijn buik in een onbekend bed en deed langzaam mijn ogen open.

Gezien de hoeveelheid kleren op de grond tussen de deur en het bed was de kans dat ik naakt was erg groot. Met mijn handen boven mijn ogen tegen het licht bekeek ik ze een voor een.

- Zwarte suède rok met zilverkleurige spiraal langs de zoom: klopt.
- Geweldige zwart linnen top, nagenoeg doorzichtig: klopt.
- Zwartleren jasje: klopt.

Daarna werd het eigenlijk alleen maar minder...

- Versleten, voorheen zwarte bh met brede bandjes en genoeg materiaal voor tien bh's van normale omvang en wellicht ook nog een paar slips: klopt.

En jawel, de vaatdoekgrijze, ooit witte onderbroek die ik bewaarde voor wanneer ik ongesteld was of voor pilates, hing over het nacht-

lampje. Het lampje was aan en het licht scheen door een sleetse plek. Ik verkeerde in een wascrisis die was veroorzaakt door dagenlange verwaarlozing, dus was de keus gisteren beperkt geweest. Zelfs de aanblik van mijn prachtige kniehoge laarzen met naaldhakken als breinaalden kon me niet troosten. Een been van mijn panty was achter de hak blijven hangen en een ladder liep ongeveer tot aan de plek waar mijn grote teen hoorde te zitten.

Ik begroef mijn hoofd in het kussen en probeerde niet aan Shane te denken.

Eén jaar, negen maanden, drie weken, zes dagen – morgen vier weken. Waar zat ik met mijn verstand? Ik had geen idee hoe ik me in een dergelijke situatie diende te gedragen. Om mezelf te kalmeren ademde ik zoals ik dat had geleerd bij pilates. Ik hield mijn buik zo strak mogelijk in tot ik geen lucht meer had en alles weer moest laten hangen.

Een kreun gevolgd door een serie varkensachtige snurken zette me met beide benen op de grond. Ik tilde mijn hoofd op van het kussen en waagde een blik naar de andere kant van het bed.

De schok trof me als een emmer ijskoud water. Het was die nieuwe knul van IT. Die Laura Supernerd noemde. Norman had het over Anti-Versace vanwege zijn kledingsmaak. Zelfs Ethan had gegrijnsd. Jennifer was de enige die zich van commentaar had onthouden, zeker omdat ze de PA was van de directeur en geheimhoudingsplicht had waar het Zeer Belangrijke Zaken en Zo betrof. Ik had niets over hem gezegd. Niet uit principe of zo, maar de komst van vrijgezelle mannen boven de twintig op kantoor wond me niet meer zo op als vroeger. Dat zal wel met Shane te maken hebben. En met de rest. En zo.

Tot nu toe had ik nooit echt naar Bernard gekeken.

Bernard O'Malley uit Athlone of Tullamore of Mulingar of ergens uit het midden van het land. Een paar maanden geleden was hij bij het bedrijf komen werken. Zijn komst had enorm veel gedoe gegeven op kantoor, maar ja, de komst van een waterkoe-ler had op kantoor ook veel gedoe gegeven. Net zoals het koffie-apparaat of zelfs de maandelijkse bestelling van kantoorartikelen,

zeker wanneer het ons lukte roze paperclips te bestellen, die meer kosten dan de doodgewone metalen. En dat allemaal om te vergeten dat we bij een verzekeringsmaatschappij werkten. Niet uit vrije keus uiteraard. Verzekeren is een branche waarin mensen zomaar zonder dat ze het willen terechtkomen. Iedereen die er werkt, zal dat bevestigen.

Tot gisteravond had ik één keer met Bernard gepraat. Het gesprek was ongeveer als volgt verlopen:

‘Hé, mijn laptop doet niet meer wat hij moet doen.’

‘Ja, het toetsenbord kleeft nogal.’

‘Ik heb er heus geen cola overheen gegoooid, hoor.’ (Het was sinas, als je het dan per se wilt weten.)

Daarna: ‘Hoelang gaat dat duren? Ik verwacht een heel belangrijke e-mail.’ (Reactie van kapper op zeer dringend verzoek om aandacht.)

Bernard O’Malley. Meestal zat hij over een computer gebogen en tuurde door zijn ziekenfondsbrilletje naar een monitor.

Misschien had ik hem ook wel eens getroffen als hij bij O’Reilly’s tijdens de traditionele ach-nou-ja-eentje-dan-en-laten-we-nu-maar-blijven-tot-we-eruit-worden-gegoooid-vrijdagmiddagborrel door zijn ziekenfondsbrilletje in de donkere diepte van zijn glas Guinness zat te staren.

Nu lag hij in een soort Jezushouding met gespreide armen en een enorme erectie ter versiering van zijn onderste regionen. Hij glimlachte in zijn slaap – welke rechtgeaarde man met zo’n stevige verrekijker als hij daar beneden had, zou niet glimlachen? En zijn haar? Vlammeend rood. Nog roder dan het mijne. Laura zou woest zijn. Het was een grove overtreding van regel 35 (haarkleur), subsectie D (roodharigen). En wat betreft roodharigen die met roodharigen naar bed gingen, daar voorzagen de regels niet eens in. Zo fout was dat.

Het haar van Bernard en Shane leek in niets op elkaar. Hij had het soort haar dat altijd alle kanten tegelijk op stak. Het was niet lang, maar hij mocht best eens naar de kapper. Mijn moeder zou het een warrige haarbos hebben genoemd.

Hij had zijn bril niet op, waardoor je twee rode plekken aan weerszijden van zijn lange, rechte neus zag zitten. Ik hief mijn hoofd een beetje meer, controleerde of hij nog sliep en bestudeerde hem van top tot teen. Zijn voeten hingen over de rand van het bed. Ik had nooit gezien hoe lang hij was omdat ik hem alleen maar had zien zitten (op kantoor, in de bar, zie boven). Allermachtig, hij had SOKKEN aan! Bruine sokken met oranje stipjes.

Ik kneep mijn ogen dicht en probeerde alle gedachten aan gisteravond uit te bannen. Maar ook achter mijn gesloten oogleden verschenen flitsen, net buiten mijn bereik, zodat ik ze niet als vliegen weg kon meppen.

Ik moest me zien aan te kleden. Maar eerst moest ik Bernards mannelijkheid bedekken. Die had een sterke aantrekkingskracht en mijn ogen dwaalden telkens zuidwaarts, als magneten die door een pool worden aangetrokken. Ik ging op mijn knieën zitten – de botsing in mijn hoofd veranderde in een kettingbotsing – en leunde over de rand van het bed op zoek naar een laken. Of een handdoek voor mijn part.

Achter me hoorde ik hem praten.